

7 2 4 1 8

5 7 3 6 9

FRANTIŠEK KRUML

NUMEROLOGIE

7 9 6 5 2

3 4 7 1 8

1 2 9 3 9

6 7 1 4 5

NUMEROLOGIE

**FRANTIŠEK
KRUML**

NUMEROLOGIE

FRANTIŠEK KRUML

Copyright © František Kruml, 2014

978-80-7207-911-7

Jazyková redakce Terezie Houšková

Obálka Jiří Mičkal

Grafická úprava a sazba František Kruml

E-knihu připravil pureHTML.cz

Vydalo nakladatelství & vydavatelství

VOLVOX GLOBATOR Štítného 17, 130 00 Praha 3

www.volvox.cz jako svou 1022. publikaci

Vydání první Praha 2014

Adresa knihkupectví VOLVOX GLOBATOR:

Štítného 16, 130 00 Praha 3 - Žižkov

Úvod

Lidé se odpradáвна zajímali o svůj osud a snažili se nahlížet do budoucnosti prostřednictvím celé řady rozmanitých věšteckých metod. Většina z těchto metod je dnes již dávno zapomenuta. Některé věstecké praktiky však přetrvaly až do současnosti a těší se stále rostoucí oblibě. Stále popularitě se těší především astrologie, kartomantie (zejména pak věštění z tarotových karet) a věštění podle mystické symboliky písmen a čísel, dnešní numerologie.

Metody těchto kdysi okultních nauk, jež bývaly tradičně vyhrazeny jen úzkému okruhu zasvěcených osob, jsou dnes přístupné široké veřejnosti. Podobně jako byly již od dob antiky sestavovány snáře pro domácí potřebu, aby si každý mohl vykládat své sny a nemusel se uchýlovat o radu k odborníkovi, jsou také dnes vydávány publikace obsahující pracovní postupy astrologů, kartám a numerologů, podle nichž může každý konat své vlastní věstecké pokusy.

Ze tří výše uvedených věsteckých metod se jako nejobtížnější jeví klasická planetární astrologie. Opravdová astrologie je skutečně dosti složitá. Ke zhotovení přesného individuálního horoskopu je totiž nutno znát geografické místo narození, datum narození a především přesný čas narození, jímž se rozumí okamžik „prvního nádechu“. Správné sestavení individuálního horoskopu podle všech astrologických pravidel vyžaduje řadu specifických znalostí a není jednoduchou záležitostí dokonce ani v době moderních počítačů. Řada lidí proto vystačí s různými druhy lidových horoskopů nebo se řídí podle horoskopů z denního tisku.

Jednoduchá není ani práce s tarotem. Také zájemci o tento druh věštění mají dnes k dispozici bohatou škálu publikací s množstvím návodů na různé druhy výkladů. K věštění se používají nejen klasické tarotové sady (např. Viscontiho, Marseilleský nebo Švýcarský tarot), ale i rozmanité moderní verze tarotu. Oblíbené je

i věštění z cikánských karet a také z moderních hracích karet (mariášových i bridžových), které údajně vznikly ze starých tarotových souborů. Řada moderních tarotových sad upouští od středověkých motivů klasických souborů, liší se od nich stylem i výtvarným pojetím a často se odchyluje i od původní symboliky a tradičních způsobů interpretace karet. Zvládnout práci s tarotem proto není snadný úkol. Dobrý vykladač si musí osvojit nejen významy jednotlivých karet, ale i různé druhy výkladů. Práce s kartami vyžaduje čas, disciplínu a praxi. U kartomantie se navíc předpokládá i nadání určitými paranormálními schopnostmi.

Třetí z výše uvedených metod, numerologie, má podobnou náplň jako moderní astrologie. Pracuje však s mnohem jednoduššími pravidly a snadněji osvojitelnými technikami. K sestavení individuálního numeroskopu (obdoby astrologického horoskopu) není například nutné znát ani místo narození, ani přesný okamžik „prvního nádechu“. Numerologická analýza vychází obvykle jen z číselných hodnot jmen, která jsou podle určitého klíče převáděna na čísla, a z data narození daného jedince. Numerologie také nevyžaduje složité výpočty a obejde se i bez paranormálních schopností. Z uvedených metod se tak jako nejvhodnější způsob pro „domácí věštění“ jeví právě moderní západní numerologie, která i přes svou relativní jednoduchost přináší velmi zajímavé výsledky.

Numerologie představuje nejen skvělý prostředek k sebepoznání (a také k poznání povah a osudů našich blízkých, přátel, partnerů, spolupracovníků atd.), nýbrž i výborný nástroj ke zkoumání minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Umožňuje využívat příznivých předpovědí ke zlepšení života a také činit preventivní opatření proti nepříznivým prognózám. Nabízí také návody, podle nichž mohou lidé prostřednictvím prastaré magie písmen a čísel ovlivňovat a měnit své povahy a osudy.

Mystika čísel

Termín *numerologie*, složený z latinského *numerus* (číslo) a řeckého *logos* (nauka), se začal objevovat v západní okultní literatuře na počátku 20. století. Numerologie bývá definována jako „nauka o číslech“ nebo také jako „nauka o skrytých vlivech čísel na život člověka“. Podstatu této nauky možná lépe vystihuje její starší označení *aritmantie* (také *aritmomantie*), výraz složený z řeckých slov *arithmós* (číslo) a *manteiá* (věštba). Moderní numerologii, označovanou dříve také názvy *arithmologia* a *numeromantia*, lze tedy definovat jako „nauku o věštění z čísel“.

Úkolem staré aritmantie bylo určení povahy a osudu jedince podle jeho jména. Jednotlivá písmena, z nichž se jméno skládalo, se převáděla na čísla, která pak byla interpretována na základě mystické symboliky čísel.

Pojímání jmen jako číselných kombinací bylo pěstováno již ve starém Řecku. Vzniklo v době, kdy v řeckém písemném systému ještě neexistovala oddělená soustava znaků pro čísla a kdy funkci číslic zastupovala jednotlivá písmena řecké alfa-béty.

V dobách před vznikem písma sloužily k zaznamenávání číselných údajů různé mnemotechnické pomůcky (zářezy na hůlkách, uzlové značky, řetězce mušlí apod.). Později se používaly různé speciální symboly a znaky obrázkového písma, piktogramy a ideogramy (tak např. svislá čárka znamenala jedničku, vodorovná desítku, trojúhelník označoval trojku, kruh stovku atd.). Se vznikem hláskových písem se začala postupně ve funkci číslovek prosazovat jednotlivá písmena.

Řekové užívali od 5. století před Kr. jako číslic tzv. Héródiánových značek. Systém spočíval v tom, že zapisovali tolik čárek, kolik jednotek číslo mělo. Pro jednotky vyšších řádů používali týchž značek, před něž zapisovali pro označení desítek,

stovek, tisíců a desetitisíců písmena Δ (*delta*) od *deka* – „deset“,

H (*éta*) od *hekaton* – „sto“, X (*chí*) od *chílioi* – „tisíc“ a M (*my*) od *mýrioi* – „deset tisíc“.

Od 3. století před Kr. začali Řekové postupně užívat ve funkci číslovek jednotlivých písmen své alfabéty. Číslice 1–5 zapisovali písmeny $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon$, pro číslo 6 zavedli semitské písmeno *vav*, čísla 7–9 označovali trojicí písmen $\zeta\eta\theta$, čísla 10–80 písmeny $\iota\kappa\lambda\mu\nu\xi\omicron\pi$, pro číslo 90 zavedli semitské písmeno *kappa*, čísla 100–800 zapisovali písmeny $\rho\sigma\tau\upsilon\phi\chi\psi\omega$ a pro číslo 900 zavedli další semitské písmeno *sampi*. Aby bylo zřejmé, že se jedná o číslovku, psala se nad písmenem ležatá čárka nebo se za ně kladla značka přízvuku. Tak se například číslice 11 zapisovala jako $\iota\alpha'$, 12 jako $\iota\beta'$ atd. Pro označení tisíců se před písmeno zapisovala čárka: $\alpha = 1000$; $\beta = 2000$.

Ze skutečnosti, že každé řecké písmeno představovalo kromě určité hlásky také číslo, bylo možné vyvozovat různé závěry. Často se spekulovalo o číselné hodnotě různých slov a také vlastních jmen. Tak například řecké jméno řeky Nil, Neilos, které bylo zároveň jménem příslušného říčního boha, bylo ztotožňováno s obdobím jednoho roku, protože součet číselných hodnot písmen skládajících jméno Neilos dává číslo 365, tedy počet dní v roce.

Interpretace číselných hodnot jmen začala záhy sloužit také k předvídání budoucnosti. Tak například ve starém Řecku si diváci před utkáním zápasníků vypočítávali číselné hodnoty jmen soupeřů, podle nichž pak předpovídali výsledky zápasů. Zápasník, který byl lépe „číselně“ vybaven, měl mít větší naději na vítězství.

Číselná hodnota jména se rovněž používala k předpovídání života či smrti nemocného. Sloužila k tomu tabulka opatřená čísly 1 až 30, rozdělená čarou na dvě části. Nad čarou se nacházelo prvních 18 čísel, dalších 12 čísel bylo pod čarou. Rodné jméno nemocného se sečetlo se dnem v měsíci, v němž dotyčný ulehl, součet se vydělil číslem 30 a zbytek při dělení se vyhledal v tabulce. Bylo-li výsledné číslo nad čarou, nemocný měl žít, bylo-li pod čarou, znamenalo to,

že zemře.

Číselná symbolika figurovala také v psaných textech, na které bylo možno pohlížet jako na soubory čísel. Tak například řecký epigramatik a matematik Leonidás z Alexandrie (1. stol. po Kr.) psal tzv. isopséfní (z řeckého *isopséfa* = „se stejným součtem“) epigramy, v nichž součet čísel, dosazených za jednotlivá písmena, byl v každém verši stejný.

Objevila se také metoda, při níž bylo každé slovo textu pojímáno jako oddělená skupina čísel, z jejichž součtů se získávala číselná hodnota příslušného slova. Ta pak byla interpretována podle mystického významu čísel. V textech se také pátralo po slovech se stejnou číselnou hodnotou a hledal se mezi nimi smysluplný vztah.

Symboliku písmen a čísel pěstovali hlavně novopýthago-rovci a novoplatónikové, filozofové pozdní antiky, kteří se hlásili k odkazu raných a pozdních pýthagorovců, následovníků velkého řeckého filozofa a matematika Pýthagory ze Samu (asi 580/570–500 před Kr.), nazývaného „otec čísel“.

Pozdní pýthagorovci pěstovali vedle filozofie, matematiky a geometrie také fyziku, mechaniku a astronomii. Zvláštní pozornost věnovali studiu základních geometrických obrazců a těles.

Pýthagorovce fascinovala především pravidelná tělesa, polyedry, symetrická trojrozměrná tělesa, jejichž všechny plochy jsou tvořeny pravidelnými mnohoúhelníky, polygony. Zjistili, že pravidelných těles existuje pouze pět: čtyřstěn (tetraedr), šestistěn (hexaedr), osmistěn (oktaedr), dváctistěn (dodekaedr) a dvacetistěn (ikosaedr). Pýthagorovci spojili těchto pět těles s „prvky“, o nichž si mysleli, že se z nich skládá svět. Prvky podle nich pozůstávaly z nepatrných částí, majících podobu pěti pravidelných geometrických těles. Každá částice tak představovala v tomto pojetí prázdný prostor ohraničený plochami, složenými z různých druhů trojúhelníků. Za prvky fyzikálního světa pokládali pýthagorovci oheň, zemi, vzduch a vodu. Za formu prvku ohně označili tetraedr, země hexaedr,

vzduchu oktaedr a vody ikosaedr. Dodekaedr odpovídal „pátému prvku“ (odtud pojem „páté podstaty“ neboli „kvintesence“), který reprezentoval substanci nebeských těles.

Nejpozoruhodnějším rysem pozdního pythagoreismu byla jeho teorie o matematické podstatě světa, podle níž svět vznikl z čísel a je řízen systémem číselných vztahů. Pythagorovci prohlásili číslo za podstatu a základ světa, za princip veškerého světového dění. Čísla chápali jako vzory věcí a samotné věci pokládali pouze za „napodobeniny čísel“. Skutečnou podstatou všech věcí a jevů byla podle pythagorovců čísla a všechny vztahy mezi nimi bylo možné vyjádřit čísly a jejich vztahy.

Tyto názory byly připravovány převáděním geometrických veličin na matematické. Pythagorovci přirovnávali bod k jedničce, přímku k dvojce, plochu k trojce, těleso ke čtyřce atd. Tato metoda byla následně rozšířena o vysvětlování věcí a jevů na základě mystické symboliky čísel.

Jednička (monáda), která byla ztotožněna s bodem, symbolizovala první jsoucno, základ, matematické „semeno“, ze kterého povstal svět. Monády platily za nejmenší, dále nedělitelné jednotky, za základní stavební kameny vesmíru. Jednička se tak stala symbolem jedinečnosti, jednoty a dokonalosti.

Spojením dvou bodů lze vytvořit přímku, která byla ztotožněna s dvojkou (dyádou). Ta symbolizovala mnohost, dualitu, polaritu, jinakost a rozdílnost.

Trojúhelník, spojení tří bodů, reprezentoval trojku (triádu), která symbolizovala spojení a tvořivost, protože svět vznikl spojením různých druhů trojúhelníků (tak například čtyři rovnostranné trojúhelníky tvoří jehlan, tetraedr, který byl ztotožněn s prvkem ohně).

Čtverec představoval čtyřku, tetrádu, která se stala symbolem hmoty (čtyřmi body je definován jehlan, tetraedr, první prostorový útvar).

Další geometrickou veličinou, kterou pythagorovci převedli na číslo, byl pětiúhelník, který vyjadřoval pětiku (pentádu). Ta reprezentovala pátou podstatu (kvintesenci), která platila za substanci nebes. Symbolizovala světovou duši, člověka, život, sílu, ochranu a zdraví.

Pythagorovci používali pentádu jako tajné poznávací znamení, jímž se navzájem identifikovali. Později získal tento původně pozitivní symbol také negativní aspekty. Ve středověku býval v podobě pentagramu, pěticípé hvězdy s pětiúhelníkem uprostřed, používán také při rituálech černé magie. Proto se dnes rozlišují dvě varianty tohoto symbolu: pentagram orientovaný hrotem vzhůru (pentagram bílé magie), který reprezentuje síly světla, a pentagram orientovaný hrotem dolů (pentagram černé magie, tzv. pentaculum), který zastupuje síly temnot.

Pythagorovci spojovali pentádu také s naukou o vesmíru, který se podle nich utvářel do podoby koule složené z dvanácti sférických pětiúhelníků (tedy do podoby sférického dodekaedru).

O světě učili asi toto: Svět je živou bytostí. Jako živá bytost má i svět duši. Světová duše obklopuje ze všech stran tělo světa, které je složeno z prvků ohně, vzduchu, vody a země. Planety a hvězdy jsou božská jsoucná, která světová duše, stejně jako zbývající svět, oduševňuje. Život světové duše se řídí číselnými vztahy a harmonií. Stejně je řízen i život lidské duše, která je příbuzná světové duši. Duše žila zpočátku na hvězdách, ale pak se stala vězněm těla, které se pro ni stalo příčinou disharmonie. Smyslem lidského života je návrat k původní přirozenosti.

Pentáda byla také spojována s pythagorovskou naukou o stěhování duše člověka po smrti do těl jiných bytostí. Nauka o stěhování duší (metempsychóza) je pokládána za základní prvek původního Pythagorova učení.

Učení pythagorovců ovlivnilo myšlení řady významných antických vědců a myslitelů. Pythagoreismem byly silně poznamenány také

názory velkého řeckého filozofa Platóna (asi 428/427–348/347 před Kr.), který je v antice pokládán za nejvýznamnějšího tvůrce filozofického idealismu.

Základem Platónovy soustavy bylo učení o „ideách“, které byly chápány jako předobrazy smyslového světa, jako nehmotné, nezměnitelné a věčné „vzory věcí“. V pozdějším období své činnosti se Platón sblížil s pythagorovci a přejal do svého systému některé prvky jejich učení: převzal řadu kosmologických názorů, učení o osudu duše a také pojetí čísel jako existujících prvků skutečnosti. Pojem „idejí“ začal postupně u Platóna splývat s pojmem „čísel“, pokládaných pythagorovci za podstatu věcí. Nakonec Platón své „ideje“ s „číslly“ pythagorovců ztotožnil.

Pythagoreismus přestal existovat jako samostatný filozofický směr ve 4. stol. před Kr. Na jeho názory navázal v 1. stol. před Kr. novopythagoreismus, za jehož zakladatele je pokládán řecký filozof Apollónios z Tyany. Novopythagorovské učení, které bylo pěstováno po tři století, ovlivňovalo platonismus až do vzniku novoplatonismu ve 3. stol. po Kr.

Pythagorovský platonismus ovlivnil také tradici helénistického židovství, k níž se hlásily velké skupiny Židů, kteří žili mimo Palestinu v rozptýlení (diaspoře). Zvláště významné byly židovské skupiny v Alexandrii, v Antiochii na Oróntu a v Efezu.

Platonismem a novopythagoreismem byl silně ovlivněn velký židovský učenec Filón Alexandrijský (asi 30/25 před Kr.–50 po Kr.), který se pokoušel dokázat spřízněnost židovského náboženství a řecké filozofie. Základem jeho učení bylo Pět knih Mojžíšových, které vykládal alegoricky s pomocí kategorií pythagorovského platonismu. Materiály ke svému učení čerpal také ze stoické filozofie a z novopythagorovské mystiky čísel. Jeho učení mělo velký vliv na Židovstvo své doby a ve 2. stol. po Kr. také na křesťanství.

Z pythagorovského platonismu čerpala také gnose, jedno z nej

vlivnějších duchovních hnutí pozdní antiky. Gnose (z řeckého *gnósis* – poznám) vznikla zhruba na počátku našeho letopočtu v okrajových skupinách diasporního židovství v některém z kulturních center východního Středomoří. Jejím zakladatelem byl podle tradice Simon z Gittai u Samaří, jemuž se latinsky říkalo také Simon Mágus, tj. „Šimon Kouzelník“. Gnostické hnutí nepředstavovalo jednotný ideový směr a dělilo se na několik skupin. Nejvlivnější byla tzv. valentinská gnose, kterou ve 2. století založil Valentínos z Alexandrie, nejvýznamnější představitel křesťanské gnose.

Gnose žila v evropském povědomí především jako pokus o důsledný výklad Starého zákona a křesťanství z platónského hlediska. Její pozadí tvořil platonismus a židovský mesianismus. S platónismem sdílela platónsko-pýthagorovské názory o osudu a cíli cesty lidské duše, podle nichž lidská duše, která klesla z nebeského světa do zajetí hmoty, vystupuje vzhůru, očisťuje se, vrací se ke svým prazákladům, splývá s nimi a dosahuje původního stavu, prvotní jednoty s nejvyšším božstvím. Gnostikové hledali boha ve svém nitru. Pokládali se za lid duchovního mesiáše, který je měl vysvobodit ze zajetí hmoty.

V gnostickém učení hrála významnou roli také novopýthagorovská mystika písmen a čísel. Tak například Valentinův žák Markos vyjadřoval a šifroval gnostické názory s pomocí čísel a jejich vztahů. Převáděl Valentinovo učení na čísla pomocí metody zvané *gematrie*. Jednalo se o již zmíněnou metodu převádění slov na čísla, při níž byla slova chápána jako skupiny čísel. V řečtině, jak víme, označovala písmena kromě hlásek také číslice. Sečtením písmen jednotlivých slov se získávaly jejich číselné hodnoty, které byly následně interpretovány podle zásad číselné symboliky. Slova mající stejné číselné hodnoty měla v textu vytvářet smysluplné vazby nebo také sloužila prostřednictvím různých záměn k šifrování. V pozadí těchto operací stála dávná víra v magickou moc hlásek a čísel. V tajných knihách gnostiků o nich

nacházíme celé traktáty: například pojednání o magickém významu jednotlivých hlásek, spis o významném postavení čísla sedm nebo spisy o osmičce a devítce.

Gnose připravovala cestu ke vzniku novoplatónismu, pozdně antického filozofického směru, za jehož otce bývá považován Ammónios Sakkás z Alexandrie (2. a 3. stol.).

Novoplatónismus sdílel s gnosí názory o vzestupu duše do nebeského světa, odvracel se však důsledně od Starého zákona. Navázal také na číselné spekulace gnostiků a na pythagorovskou symboliku čísel.

Za vlastního zakladatele novoplatónismu je pokládán Plótínos (asi 203/6 270), žák Ammónia Sakky. Se svými žáky patřil k tzv. římským novoplatónikům, z nichž nejvýznamnější byl Porfyrios z Týru (asi 233–304).

Ve 4. století působili syrští novoplatónikové. Zakladatelem této novoplatónské školy byl Porfyriův žák Iamblichos z Chalkidy (asi 275–330), autor díla s názvem *Synagógé tónpýthago-reiôn dogmatón* (Svod pythagorovských dogmat), v němž je obsažena kniha o božské povaze čísel a také kniha metafyzických výkladů čísel.

Významní byli též tzv. pergamští novoplatónikové, k nimž bývá řazen také římský císař Julián Apostata (332–363), který se pokusil nahradit křesťanství novoplatónismem.

V 5. století působili alexandrijští novoplatónikové. Byla to především učená filozofka a matematická Hypatiá, dcera řeckého matematika a astronoma Theóna, která vyučovala na alexandrijské akademii matematice a novoplatónské filozofii. Jejím žákem a velkým obdivovatelem byl významný novoplatónik Synesios z Kyrény (asi 370/5–412/15), který spojoval platónské názory s křesťanskými.

V té době však již křesťanské masy vystupovaly rozhodně proti „pohanským“ filozofům, a to i násilím. Roku 389 byla v Alexandrii zfanatizovaným davem vypálena velká ptolemajovská knihovna

a roku 415 byla poštvaným davem křesťanů ubita a rozsápána filozofka a matematicka Hypatiá. V roce 529 byla na rozkaz císaře Justiniána zavřena platónská Akadémie v Athénách, čímž skončila také filozofie novoplatóniků. Učení novoplatóniků uzavřelo vývoj antické filozofie, která skončila svou tisíciletou existencí. Gnostické a novoplatónské nauky však přežívaly v různých podobách až do vrcholného středověku a měly významný vliv na utváření středověké filozofie a evropské kultury.

Ve středověku rozvíjela mystickou symboliku písmen a čísel především kabala, tajná židovská nauka představující svérázný filozofický, mystický a okultní systém, který byl založen na víře v esoterický a magický význam řeči, slov, jmen, písmen a čísel. Kabala, která je pokládána za klíč k okultním tradicím Západu, představuje syntézu tajných tradic antického světa a středověké židovské mystiky. Je produktem synkretismu, v němž se spojily různé náboženské a filozofické názory národů východního Středomoří. Obsahuje prvky původu babylónského (chaldejská astrologie a kosmologie), egyptského (egyptský hermetismus), řeckého (novopýthagoreismus, gnose a novoplatónismus) a také vlivy původu římského a křesťanského.

Hlavním předmětem kabaly bylo hledání tajných božích poselství, která jsou údajně zašifrována v textech Starého zákona, především pak v Pěti knihách Mojžišových, v tóře. Prostředkem tohoto hledání byla soustava dešifrovacích metod, která byla založen na zvlátnostech hebrejského jazyka a písma.

Původní hebrejšina, stejně jako jiné semitské jazyky, zapisovala pouze souhlásky. Tento způsob psaní umožňoval různé varianty čtení celé řady slov v závislosti na tom, jak byly do souhláskových struktur doplňovány jednotlivé samohlásky. Do řady slov tak bylo možné vkládat významy, které v nich nebyly zjevně obsaženy.

Mezi další zvláštnosti hebrejského písemného systému, k nimž se řadil i způsob zápisu vedený zprava doleva, patřila také absence

odděleného systému znaků pro čísla. Funkci číslic zastupovala ve staré hebrejštině – stejně jako v řečtině – jednotlivá písmena abecedy. Na Starý zákon tak bylo možno pohlížet jako na složitý soubor čísel.

Z číselných hodnot písmen vycházela základní metoda kabalistické exegeze. Touto metodou byla již zmíněná gematrie, při níž byla slova zkoumaného textu převáděna na čísla. Takto pojatá slova byla následně interpretována podle mystické symboliky čísel. Dále se v textu pátralo po slovech se stejnou číselnou hodnotou, mezi nimiž měly podle kabalistů existovat skryté smysluplné vazby. Taková slova bylo možné zaměňovat a odhalovat tak skrytý smysl celých vět.

כ	י	ט	ח	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
Kaf 20	Jod 10	Tet 9	Chet 8	Zajin 7	Vav 6	He 5	Dalet 4	Gimel 3	Beth 2	Alef 1
ת	ש	ר	ק	צ	פ	ע	ס	נ	מ	ל
Tav 400	Šin 300	Reš 200	Kof 100	Tsade 90	Pe 80	Ajin 70	Samech 60	Nun 50	Mem 40	Lamed 30

Písmena hebrejské abecedy a jejich číselné hodnoty

Další dešifrovací metody byly založeny na principu anagramatické záměny písmen. Slova byla v tomto pojetí chápána jako anagramy či zákrytné šifry, k jejichž rozluštění sloužily různé dešifrovací klíče.

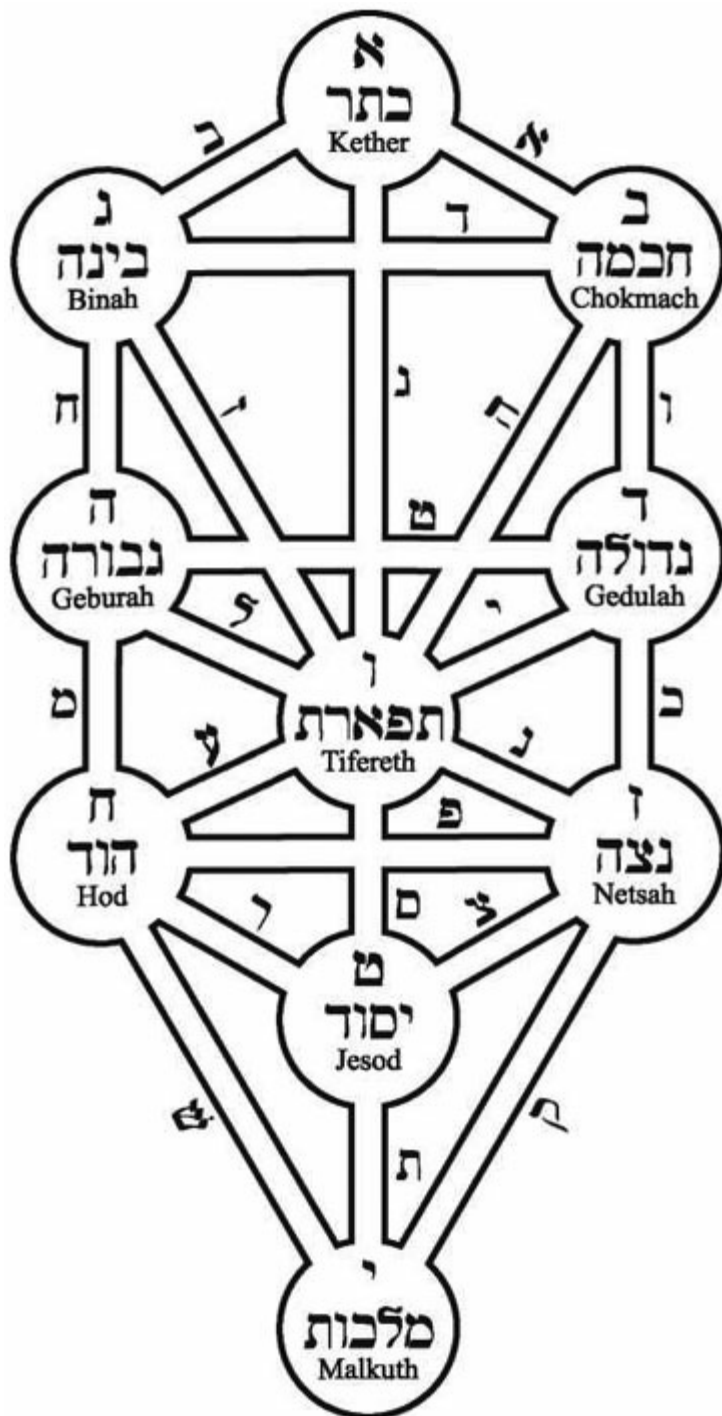
Ústředním tématem kabaly je Bůh, který se projevuje ve světě

prostřednictvím materializací svých tvůrčích idejí, tzv. sefir. Sefiry jsou chápány jako praideje božího plánu tvoření, jako praformy absolutního ducha či absolutní principy všech věcí před stvořením. Jsou pokládány za boží emanace a souborně se nazývají „svět prvních emanací“. Sefiry představují desatero božích tvůrčích Slo. Odpovídají deseti dokonalým, esotericky pojatým číslům, která zde platí za metafyzické světové principy (slovo *sefirá* je odvozeno od slovesa *sáfar*, tj. „počítat, vypočítávat“ nebo také „vyslovit“).

Sefiry představují soustavu forem, z nichž byl utvářen svět, jakousi infrastrukturu všeho jsoucího. Esoterickým obrazem této infrastruktury je Sefirotický strom, kabalistický Illán, známý také jako Strom života. Strom sefir je jakýmsi schématem makrokosmu a mikrokosmu, diagramem zobrazujícím skrytou konstrukci světa, všechny jeho síly a činitele, včetně jejich vzájemných vazeb a vztahů. Představuje obraz živého Boha, jeho tvůrčích sil a idejí. Obsahuje „prajména“ vložená tajně do tóry, která vyjadřují princip utváření světa, na jehož počátku bylo Slovo, prapůvodní zvuk („hlas božích úst“), který dal vzniknout všemu jsoucímu.

Sefirotický strom obsahuje 10 sefir, jimiž jsou: 1. Kether (Koruna); 2. Chokmach (Moudrost); 3. Binah (Rozum); 4. Gedulah (Velikost), jinak též Chesed (Milost); 5. Geburah (Síla), jinak též Din; 6. Tifereth (Krása); 7. Netsah (Vítězství, Trvání); 8. Hod (Lesk, Sláva); 9. Jesod (Základ) a 10. Malkuth (Říše). Pod nejvyšší trojicí sefir se má skrývat ještě jedenáctá sefira Daath (Poznání).

Sefiry jsou ve struktuře stromu propojeny „kanály“ či „cestami stromu“. Tyto cesty jsou tvořeny dvaadvaceti písmeny posvátné hebrejské abecedy, která spolu s deseti sefirami tvoří dvaatřicet „skrytých cest moudrosti“, jimiž Bůh stvořil svět a všechny jednotlivé věci v něm.



Sefirotický strom s dvaatřiceti cestami moudrosti

Písmena hebrejské abecedy j sou v kabale pojímána jako základní elementy všech věcí, všeho stvořeného a utvářeného. Představují ideje věcí a jevů, symboly kosmologických a antropologických prvků, tajemně působící kosmologické síly, věčný tvůrčí pohyb. Každé z dvaavaceti písmen je současně hieroglyfem, jehož tvar má esoterický význam, určitou ideou a také číslem. Písmena jsou dávána do souvislosti s makrokosmem a mikrokosmem, s kosmickými jevy, s astrologickými planetami a se znameními zvěrokruhu, s fenomény času (s měsíci a dny v roce), s jednotlivými smysly a orgány lidského těla atd. Písmena také tvoří základní složky řeči, která je kabalisty pojímána jako obraz řádu světa. Samotná hebrejšтина je pokládána za Bohem darovaný posvátný jazyk, který skrývá mnohá tajemství a je nástrojem vyššího poznávání.

Víra v mystický a magický význam řeči, slov, jmen, písmen a čísel (která jsou vyjadřována písmeny) tvoří základ kabaly. Proto také slovo či jméno, ať už se jedná o pojmenování věci, děje, jevu či bytosti, hraje v kabale zásadní roli. Podle kabaly vyjadřují totiž slova a jména podstatu věcí a osob, jejich smysl v řádu světa.

Doba vzniku kabaly je nejasná. Samotný název *kabala* (hebr. hakabbal) se etymologicky odvozuje od slova *kábbal*, které v této souvislosti znamená „přijetí ústního sdělení“. Název naznačuje, že kabala byla zpočátku předávána výhradně ústním podáním. Podle rabínských legend došlo k prvnímu ústnímu předání kabaly již na hoře Sinaj, kde podle bible Hospodin uzavřel s Mojžíšem a jeho lidem novou smlouvu a kde Mojžíš přijal od Hospodina kamenné desky Zákona, tóru (Ex 19–24). Podle uvedené legendy přijal Mojžíš na Sinaji spolu s tórou také její nepsaný ústní výklad, kabal. Ta pák byla dále předávána jako tajná nauka ústním podáním z pokolení na pokolení pouze přísně vybraným jedincům.

Historikové jsou v posuzování stáří kabaly mnohem opatrnější.

Někteří badatelé kladou dobu jejího vzniku do 2. nebo 3. století po Kr. První kabalistické spisy začaly údajně vznikat na území dnešní Palestiny již ve 2. stol. po Kr. Podle některých badatelů bylo již v této době sepsáno stěžejní kabalistické dílo *Sefer Jecirah* (Kniha utváření), za jehož autora je pokládán proslulý rabbi Akiba ben Josef (†135). Historicky je však kniha Jecirah doložena teprve v 10. století.

Další významné kabalistické dílo představuje *Sefer Raziel Hamalah* (Kniha anděla Raziela), sepsaná podle legendy andělem Razielem a darovaná Adamovi. Toto dílo, známé také jako *Adamova kniha*, jehož skutečným autorem je podle některých badatelů známý kabalista Abraham ben Josef Abulafia (1234–1304), rozvádí kabalistickou kosmogenezi knihy Jecirah, podává výklad o stvoření světa, shrnuje základy kabalistické astrologie a magie, pojednává o božích jménech a způsobech jejich použití, o jménech a činnostech andělů, o vyvolávání géníů atd. Obsahuje také výklady snů, zaklínači texty a popisy různých kouzel. Praktická kabala je zde zastoupena především řadou návodů na zhotovování různých amuletů a talismanů, včetně popisů jejich použití a účinků. V těchto návodech se často používá hexagramu (šesticípé hvězdy, Davidova štítu), mystických jmen andělů a metody záměny písmen. Poprvé se tu také uvádí tzv. andělské písmo, varianta hebrejského písma složená z kombinací kruhů a čar. Do oboru praktické kabaly patřila také věštecká metoda zvaná *kabalistika* (známá také jako, jmenná kabala“), která se zabývala – stejně jako řecká aritmantie – určováním povah a osudů lidí podle číselných hodnot jejich jmen.

Koncem 13. století se objevilo vrcholné kabalistické dílo *Sefer ha-Zohar* (Kniha jasu). Za autora tohoto nejvýznačnějšího kabalistického díla, představujícího jakousi encyklopedii kabalistického vědění, je pokládán rabbi Moše ben Šémtob de León (1250–1306) ze španělské Ávily, jeden z největších židovských myslitelů a znalců kabalistické literatury.

Ve 13. a 14. století byla kabala pěstována především ve Španělsku a Francii. V 15. století se rozšířila do Itálie, Německa, Polska, na Balkán a také do Turecka a Maroka. Na počátku 16. století se centrum kabalistických studií přesunulo zpět do Palestiny, jmenovitě do města Safetu v horní Galileji, kde vznikla významná kabalistická škola, v níž působil jeden z největších kabalistů 16. století rabbi Moše ben Jacob Cordovero (1522–1570).

V 15. století se o kabalou začali zajímat také nežidovští učenci, křesťanští teologové a filozofové. Objevily se první pokusy spojit kabalou s křesťanskými idejemi. V období renesance tak začala vznikat tzv. křesťanská kabala.

Koncem 17. století zájem křesťanských teologů a filozofů o kabalou pohasl. Pro západní Evropu ji znovu objevili až v 19. století francouzští okultisté. O vzkříšení a popularizaci kabaly se zasloužil především jejich čelný představitel, proslulý obnovitel hermetických tradic a zakladatel moderního okultismu Eliphas Lévi (1810–1875). Záslouhou francouzských hermetiků a okultistů neupadla kabala v západní Evropě v úplné zapomnění a mohla tak stanout u zrodu dnešní západní numerologie.

Numerologie

Dnešní západní numerologie, která se vyvinula z řecké aritmantie a židovské kabalistiky, se zabývá určováním povah a osudů lidí nejen podle jmen, ale i podle dat narození. K provedení moderního numerologického rozboru je tedy třeba znát dva základní údaje – celé vlastní jméno a datum narození daného jedince.

První základní operací numerologické analýzy je převod písmen zkoumaného jména na čísla. Pro účely převádění latinkou psaných jmen na čísla však bylo nutno přiřadit nejprve jednotlivým písmenům latinské abecedy číselné hodnoty. Římané sice také užívali ve funkci číslic písmen, římské číslice však byly označovány pouze sedmi literami ($1 = 1$, $V = 5$, $X = 10$, $L = 50$, $C = 100$, $M = 1000$). Zvláštností římského způsobu zápisu čísel bylo užívání cifer vzniklých odčítáním a přičítáním: znaky nalevo od základní číslice se odčítaly, znaky napravo se přičítaly ($IV = 4$, $VI = 6$, $IX = 9$, $XI = 11$ atd.), vyšší číslice byly označovány buď vodorovnou čárkou nad základním znakem, nebo svislou čárkou vedle něj.

Pro převádění písmen latinské abecedy na čísla bylo vyvinuto několik převodních klíčů. V moderní západní numerologii se často používá tzv. pythagorovský systém, mezinárodní převodní klíč, v němž jsou čísla po vzoru řecké alfabety přiřazena latinským literám podle jejich abecedního pořadí: $A = 1$, $B = 2$, $C = 3$, $D = 4$, $E = 5$, $F = 6$, $G = 7$, $H = 8$, $I = 9$, $J = 10$, $K = 11$, $L = 12$ atd. Po redukcích vyšších čísel (10, 11, 12) na základní čísla 1 až 9 ($10 = 1 + 0 = 1$, $11 = 1 + 1 = 2$, $12 = 1 + 2 = 3$) vzniká převodní klíč známý jako Pythagorovská tabulka.

Za spolehlivější převodní klíč je pokládána tzv. Chaldejská tabulka, starý převodní systém, který byl sestaven na základě analogií mezi hebrejským písmem a latinkou. Nejedná se o analogie náhodné. Oba písemné systémy mají totiž společného předka ve fénické hláskové abecedě, která dala vzniknout také řecké alfabétě.

Protože moderní západní numerologie vychází z dávné mystiky a magie čísel, přidržíme se v této knize staré Chaldejské tabulky. V tomto převodním systému chybí číslo 9. Staří kabalisté pokládali devítku za posvátné a nebeské číslo, které náleží Stvořiteli, a proto jí ve své převodní tabulce nepřihradili žádné písmeno. K demonstraci převodu použijeme příkladové jméno Colin Crumb:

$$\begin{aligned}\text{COLIN} &= 37315 \\ \text{CRUMB} &= 32642\end{aligned}$$

Dodejme, že v moderní numerologii se převádějí na čísla nejen vlastní jména osob, nýbrž i názvy zemí, států, měst, ulic, domů, institucí, firem, sdružení, spolků atd.

Druhou základní operaci představuje sčítání převodem získaných čísel:

$$\begin{aligned}3 + 7 + 3 + 1 + 5 &= 19 \\ 3 + 2 + 6 + 4 + 2 &= 17\end{aligned}$$

Další operací je tzv. redukce, při níž se výsledná čísla postupným sčítáním redukuje najedno ze základních čísel od jedné do devíti:

$$\begin{aligned}1 + 9 &= 10; 1 + 0 = 1 \\ 1 + 7 &= 8\end{aligned}$$

Redukcemi získaná čísla se sečtou a v případě vícemístného výsledku se opět provede redukce najedno z devíti základních čísel. Výsledek vyjadřuje **jmenné číslo** zkoumané osoby. Pro náš příklad tedy platí:

$$1 \text{ (Colin)} + 8 \text{ (Crumb)} = \mathbf{9}$$

Jmenné číslo poskytuje všeobecný obraz charakteru, vloh a možností daného jedince, popisuje jeho silné a slabé stránky a odhaluje také základní směr jeho osudu. Při výpočtech jmenných čísel se obvykle vychází z původních forem celých vlastních jmen. Dále se berou v úvahu případné zkrácené formy těchto jmen, změněná jména, nová jména, pseudonymy atd.

A	J	S	1
B	K	T	2
C	L	U	3
D	M	V	4
E	N	W	5
F	O	X	6
G	P	Y	7
H	Q	Z	8
I	R		9

Pýthagorovská tabulka

A	I	Q	J	Y	1
B	K	R			2
C	G	L	S		3
D	M	T			4
E	H	N			5
U	V	W	X		6
O	Z				7
F	P				8

Chaldejská tabulka

Jmenné číslo zaujímá přední místo mezi **osobními čísly** daného jedince. K osobním číslům dále patří tzv. *vnitřní, vnější, aktivní a dědičná čísla*. Jde o čísla, která rovněž vycházejí z číselných hodnot analyzovaných jmen.

Vnitřní číslo získáme součtem a redukcí číselných hodnot všech samohlásek celého vlastního jména. Toto číslo odhaluje vnitřní svět daného jedince, jeho skryté, potlačované nebo utajované povahové rysy, vlastnosti, sklony, motivy, zájmy, přání a tužby. Vnitřním číslem Colina Crumba je číslo 5:

COLIN CRUMB

$$O + I + U = 7 + 1 + 6 = 14; 1 + 4 = 5$$

Vnější číslo získáme součtem a redukcí číselných hodnot všech souhlásek celého vlastního jména. Toto číslo odhaluje, jakým způsobem se jedinec projevuje navenek, jakým dojmem

působí jeho chování na druhé a jak jej vnímá jeho okolí. Informuje o hodnotách jeho vnějších vztahů, popisuje vnější projevy jeho povahy, jeho aktivity a vystupování:

COLIN CRUMB

$$C+L+N+C+R+M+B=$$

$$3 + 3 + 5 + 3 + 2 + 4 + 2 = 22; 2 + 2 = 4$$

Aktivní číslo získáme součtem a redukcí číselných hodnot všech písmen křestního jména. Toto číslo má vyjadřovat pravý charakter jedince. Odhaluje to, co bývá jeho okolí často skryto, co uniká zběžnému nebo povrchnímu pohledu:

$$\text{COLIN} = 3 + 7 + 3 + 1 + 5 = 19; 1 + 9 = 10; 1 + 0 = 1$$

Dědičné číslo získáme součtem a redukcí číselných hodnot všech písmen příjmení. Dědičné číslo odhaluje přínos předků.

Vyjadřuje obvykle dispozice získané od jednoho z rodičů, biologického či adoptivního, nebo vliv osoby, jejíž příjmení dotýčný jedinec přijal, například v případech vdaných žen vliv přijatého manžela příjmení, u ženatých mužů případně vliv přijatého příjmení manželky apod.:

$$\text{CRUMB} = 3 + 2 + 6 + 4 + 2 = 17;$$

$$1 + 7 = 8$$

Při výkladu výše uvedených osobních čísel se vychází z významů základních čísel 1 až 9. Zohledňují se také významy vícemístných čísel, která se při postupném sčítání objevují jako tzv. **mezisoučty**. Za významné jsou pokládány především mezisoučty 10 až 22. Zvláštnímu postavení se pak těší mezisoučty 11 a 22. Nositelé

těchto čísel platí za výjimečné osobnosti, které mohou mít nevšední schopnosti a neobyčejné osudy. U naší příkladové osoby nás budou zajímat mezisoučty 19, 10 a 17 (u jmenného čísla), 14 (u vnitřního čísla), 22 (u vnějšího čísla), 19 a 10 (u aktivního čísla) a 17 (u dědičného čísla). Výklady mezisoučtů vycházejí z tradičních významů čísel 10 až 22.

Moderní numerologie pracuje také s datem narození. Důležité údaje k prohloubení a zpřesnění numerologické analýzy přináší **číslo dne narození**, které poskytuje další cenné informace o povahových rysech a možnostech dané osoby, popisuje její silné a slabé stránky a odhaluje také některé další aspekty jejího osudu. Číslo dne narození představuje pořadové číslo dne v měsíci narození. U naší příkladové osoby, již jsme přisoudili datum narození 26. 10. 1994, vyjadřuje tedy hodnotu dne narození číslo **26**.

Z čísla dne narození se dále získává tzv. **charakteristické číslo** (dvoumístné číslo dne narození se redukuje na jedno z devíti základních čísel), které podává obecné charakteristiky dne narození. U naší příkladové osoby, narozené 26. dne v měsíci, získáme charakteristické číslo **8** ($2 + 6 = 8$). Při interpretaci charakteristických čísel (a také čísel dnů narození 1 až 9) se opět vychází ze základních významů čísel 1 až 9.

Další významnou hodnotu numerologické analýzy představuje **osudové číslo**, které se rovněž získává z data narození. Toto číslo popisuje možnosti a úskalí životní cesty daného jedince a odhaluje jeho pravděpodobnou životní dráhu. Vypovídá také o zdravotním stavu dané osoby, odhaluje vrozené dispozice k určitým chorobám a nabízí také preventivní opatření proti nim. Z tohoto čísla se obvykle vychází také při volbě vhodného povolání. Osudové číslo se získává sčítáním a redukováním všech čísel data narození. U naší příkladové osoby, narozené 26. 10. 1994, získáme uvedeným způsobem osudové číslo **5**:

26. 10. 1994

$$2 + 6 + 1 + 0 + 1 + 9 + 9 + 4 = 32;$$

$$3 + 2 = \mathbf{5}$$

V moderní numerologii hrají významnou úlohu také **tarotové karty**. Již staří kabalisté spojovali dvaadvacet trumfů tarotu s dvaadvaceti písmeny posvátné hebrejské abecedy. V numerologii slouží tarot především ke zkoumání minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Lze jej však využít také při interpretacích osobních čísel. V takovém případě se do výkladu zahrnují také čísla 10 až 22, která se objevují jako mezisoučty před konečnou redukcí na základní číslo od jedné do devíti. U Colina Crumba použijeme například k výkladu jmenného a osudového čísla podle tarotu trumfy 19, 10 a 1 (u křestního jména), 17 a 8 (u příjmení), 9 (u jmenného čísla) a 5 (u osudového čísla).

Vztahy mezi hebrejskou abecedou, latinkou a tarotovými trumfy

Písmena hebrejské abecedy	Číselná hodnota	Ekvi- valent v latince	Ekvivalent v numero- logii	Číselná hodnota	Velká arkána tarotových karet
א alef	1	A	A	1	I. Mág
ב beth	2	B	B	2	II. Velekněžka
ג gimel	3	G	G, C	3	III. Císařovna
ד dalet	4	D	D	4	IV. Císař
ה he	5	H	H, E	5	V. Velekněz
ו vav	6	V	V, W, U	6	VI. Zamilování
ז zajin	7	Z	Z	7	VII. Vůz
ח chet	8	—	—	—	VIII. Spravedlnost
ט tet	9	T	—	—	IX. Poustevník
י jod	10	I, Y	J, I, Y	1	X. Kolo štěstí
כ kaf	20	K	K	2	XI. Síla
ל lamed	30	L	L	3	XII. Viselec
מ mem	40	M	M	4	XIII. Smrt
נ nun	50	N	N	5	XIV. Mírnost
ס samech	60	S	—	—	XV. Dábel
ע ajin	70	—	O	7	XVI. Věž
פ pe	80	P, F	P, F	8	XVII. Hvězda
צ tsade	90	—	—	—	XVIII. Měsíc
ק kof	100	Q	Q	1	XIX. Slunce
ר reš	200	R	R	2	XX. Soud
ש šin	300	S	S	3	XXI. Blázen
ת tav	400	T	T	4	XXII. Svět

Tabulka neobsahuje písmeno X, pro které není v hebrejské abecedě odpovídající ekvivalent. Do Chaldejské převodní tabulky bylo proto zavedeno písmeno „ksí“ z řecké alfabéty, kde má

Vedle určování povahy a celkového směřování osudu jedince je dalším důležitým prvkem numerologie snaha o předvídání budoucích událostí. V numerologii slouží tomuto účelu jak data narození, tak i číselné hodnoty jmen. Z data narození se vychází při dlouhodobých předpovědích na tzv. **devítileté cykly**, životní etapy, na které numerologie rozděluje životní pouť člověka, jeho osudovou cestu. První životní cyklus trvá od narození do devíti let, druhý od devíti do osmnácti let, třetí od osmnácti do dvaceti sedmi let atd. Možnosti a úskalí jednotlivých životních cyklů se určují prostřednictvím redukováných čísel dne, měsíce a roku narození, označovaných pro tyto účely písmeny D (den), M (měsíc) a R (rok). U naší příkladové osoby, s datem narození 26. 10. 1994, půjde o čísla 8 ($D = 26; 2 + 6 = 8$), 1 ($M = 10; 1 + 0 = 1$) a 5 ($R = 1994; 1 + 9 + 9 + 4 = 23; 2 + 3 = 5$). První cyklus charakterizuje redukované číslo měsíce (M), druhý číslo dne (D), třetí číslo roku (R), čtvrtý součet měsíce a dne ($M + D$), pátý součet dne a roku ($D + R$), šestý součet hodnot dvou předchozích cyklů, tedy $(M + D) + (D + R)$, a sedmý cyklus – jehož charakteristiky se uplatňují až do konce života – je pod vlivem součtu měsíce a roku ($M + R$). Po provedení příslušných výpočtů získáme pro naši příkladovou osobu sadu sedmi čísel, která popisují jednotlivé etapy její životní dráhy. Výklad získaných hodnot se provádí podle významů tzv. životních čísel, která popisují silné a slabé stránky jednotlivých cyklů.

Významnou úlohu při předvídání budoucnosti hrají v numerologii také tzv. **osudové roky**, které představují jakési křižovatky či milníky na životní cestě člověka. Jde o roky, které mohou přinést významné události, zásadní životní změny nebo osudové zvraty. Osudové roky, které blíže probereme v příslušném oddíle, se určují podle věku a roku narození.

Pro předvídání budoucích událostí, a také pro zkoumání minulosti a přítomnosti, se dále s pomocí data narození vypočítávají tzv. **osobní roky, měsíce a dny**. Při těchto výpočtech se vychází ze dne a měsíce narození.

Osobní rok stanovíme tak, že k číslu analyzovaného roku přičteme den a měsíc narození daného jedince a výsledek zredukujeme na základní číslo. Chceme-li tedy zjistit, co může pro naši příkladovou osobu, narozenou 26. 10., znamenat např. rok 2017, provedeme následující výpočet:

$$\begin{aligned} &2017 + 26. 10. \\ &2 + 0 + 1 + 7 = 10; 1 + 0 = 1 \\ &1 + 2 + 6 + 1 + 0 = \mathbf{10}; 1 + 0 = \mathbf{1} \end{aligned}$$

Výsledná čísla 10 a 1 vyjadřují pro Colina Crumba hodnotu jeho osobního roku 2017.

Osobní měsíc získáme tak, že přičteme den a měsíc narození k číslu zkoumaného měsíce a roku. Chceme-li zjistit, jaký význam může mít pro Colina Crumba např. měsíc říjen roku 2017, provedeme následující výpočet:

$$\begin{aligned} &10. 2017 + 26. 10. \\ &1 + 0 + 2 + 0 + 1 + 7 = 11; 1 + 1 = \mathbf{2} \\ &2 + 2 + 6 + 1 + 0 = \mathbf{11} = 1 + 1 = \mathbf{2} \end{aligned}$$

Osobní den se získá přičtením dne a měsíce narození k analyzovanému dni. Chceme-li zjistit, co pro Colina Crumba může znamenat např. datum 26. 10. 2017, provedeme následující výpočet:

26. 10. 2017 + 26. 10.

$2 + 6 + 1 + 0 + 2 + 0 + 1 + 7 = 19; 1 + 9 = 10; 1 + 0 = 1$

$1 + 2 + 6 + 1 + 0 = 10; 1 + 0 = 1$

K osobním rokům je nutno dodat, že řada numerologů chápe osobní rok nikoli jako kalendářní rok, nýbrž jako období od jedněch narozenin do druhých (v našem případě jde tedy o období od 26. 10. 2017 do 26. 10. 2018).

K interpretacím osobních roků, měsíců a dnů slouží tzv. **cyklická čísla** (pro hodnoty 1 až 9), která obecně odhalují pozitivní a negativní stránky zkoumaných období, a také **tarotové trumfy** (pro čísla 1 až 22), které poskytují hlubší a sevřenější pohled na daná období.

Při zkoumání osobních roků, měsíců a dnů se využívá také číselných hodnot jmen, s jejichž pomocí se vypočítávají tzv. **arkána roků, měsíců a dnů**. Tato arkána (z lat. *arcanum* – tajemství) odhalují, jakým způsobem se do zkoumaných období promítá vliv jmen dané osoby.

Příslušná arkána získáme přičtením číselných hodnot jmen, v našem případě křestního jména Colin (1) a příjmení Crumb (8), k číslům zkoumaných období. Výsledné hodnoty se v tomto případě interpretují pouze podle významů dvaadvaceti tarotových trumfu neboli velkých arkán tarotu.

U naší příkladové osoby, Colina Crumba, tedy provedeme pro získání příslušných arkán následující výpočty:

2017 + Colin (1) + Crumb (8)

$2 + 0 + 1 + 7 = 10; 1 + 0 = 1$

$1 + 1 + 8 = 10 = 1 + 0 = 1$

$$10. 2017 + \text{Colin} (1) + \text{Crumb} (8)$$

$$1 + 0 + 2 + 0 + 1 + 7 = 11; 1 + 1 = 2$$

$$2 + 1 + 8 = \mathbf{11}; 1 + 1 = \mathbf{2}$$

$$26. 10. 2017 + \text{Colin} (1) + \text{Crumb} (8)$$

$$2 + 6 + 1 + 0 + 2 + 0 + 1 + 7 = 19; 1+9 = 10; 1+0 = \mathbf{1}$$

$$\mathbf{1} + 1 + 8 = \mathbf{10}; 1 + 0 = 1$$

Prostřednictvím číselných hodnot jmen vypočítáme také tzv. **arkánium osudu**, které odhaluje vliv jména na celkový směr životní dráhy. Arkánium osudu získáme přičtením číselných hodnot jmen k osudovému číslu. Výchozím bodem výpočtu je i tentokrát původní podoba celého vlastního jména. Oficiálně přijatá změněná či nová jména vytvářejí další arkána osudu. Tato arkána mají trvalý vliv na celkové směřování osudu daného jedince. Interpretace arkán osudu se provádí pouze podle dvaadvaceti trumfu tarotu. Arkánium osudu naší příkladové osoby jménem Colin (1) Crumb (8), která má osudové číslo 5, vyjadřují tarotové trumfy 14 a 5:

$$26. 10. 1994 + \text{Colin} (1) + \text{Crumb} (8)$$

$$2 + 6 + 1 + 0 + 1 + 9 + 9 + 4 = 32; 3 + 2 = \mathbf{5}$$

$$\mathbf{5} + 1 + 8 = \mathbf{14}; 1 + 4 = \mathbf{5}$$

Kromě uvedených postupů existují ještě další numerologické operace. Tak se například sčítají iniciály a první samohlásky jmen, provádí se rozbor jednotlivých písmen, odděleně se také zkoumají jednotlivé složky data narození.

Zmíněné metody slouží k dalšímu prohlubování a zpřesňování numerologické analýzy. Kromě určování povahy a předvídání osudu jedince nabízí numerologie i jiné možnosti využití. Prostřednictvím

čísel se zkoumá zdravotní stav a hledají se možnosti jeho ovlivnění. Čísla také pomáhají při volbě vhodného povolání a životního partnera. S pomocí čísel se zkoumají mezilidské, přátelské, partnerské a rodinné vztahy. Čísla také pomáhají při změně jména za účelem ovlivnění osudu. Pomáhají také při vyhledávání příznivých roků, měsíců a dnů, např. pro podnikání, uzavírání sňatků atd. Numerologie se zabývá i výkladem čísel, která se zjevují ve snech, a může být užitečná také při volbě šťastných čísel do loterie.

Vedle individuálních numeroskopů, které jsou určeny pro určité osoby, se sestavují (podobně jako v astrologii) také numeroskopy neživých předmětů: významných staveb, různých institucí, jednotlivých států a zemí. Hledají se vhodné názvy firem a příznivá data pro jejich založení. Na čísla se převádějí také jména měst, ulic a domů a zkoumá se jejich soulad či nesoulad s osobními čísly jejich stávajících či budoucích obyvatel. Čísla nacházejí uplatnění také v magii, při zhotovování amuletů, talismanů atd.

Je třeba dodat, že existují různé numerologické systémy. Mystiku a magii čísel pěstovali v různých podobách kromě Řeků, Židů a Římanů také staří Egypťané, Babyloňané, Indové a Číňané. Ze starých metod věštění podle čísel se dnes těší velké oblibě rovněž tzv. **numerologie magických číselných čtverců**. Tato starobylá metoda, známá také jako **taoistická** nebo **japonská numerologie**, vznikla údajně ve staré Indii, odkud se později rozšířila do Číny, Japonska a také do Evropy.

Ve středověku bylo velmi rozšířeno zhotovování individuálních magických čtverců, které připomínaly individuální čtvercové horoskopy středověkých astrologů. Takový individuální magický čtverec obsahoval datum narození osoby, pro kterou byl sestavován, data významných událostí, které ji měly potkat, a také tzv. „fatální číslo“, které po přičtení k datu narození odhalovalo „osudové datum“ daného jedince.

Číselné čtverce sloužily také k magickým a rituálním úkonům. Pro tyto účely byly sestavovány tzv. planetární magické čtverce, které byly magicky spojovány se sedmi planetami klasické astrologie. Planetární čtverce, jejichž prostřednictvím byly navazovány magické kontakty s odpovídajícími planetami, tvořily součást tzv. hvězdných amuletů a talismanů, které měly za úkol chránit své nositele před působením negativních sil a přitahovat k nim příznivé planetární vlivy. Konstrukce magických planetárních čtverců vycházela z kabalistického přiřazení planet k devíti základním číslům. Toto přiřazení se opíralo o ídasické uspořádání planetární soustavy kodifikované Claudiem Ptolemaiem, které platilo v astronomii až po Mikuláše Kopemíka.

V klasické astronomii platilo za planety těchto sedm nebeských těles: Slunce, Měsíc a pět planet viditelných pouhým okem – Merkur, Venuše, Mars, Jupiter a Saturn. Rekové uspořádali tato tělesa z geocentrického (zeměstředného) hlediska podle jejich domnělých dob oběhu kolem Země – od nejdelší oběžné doby k nejkratší, tedy podle klesající vzdálenosti od Země – takto: Saturn, Jupiter, Mars, Slunce, Venuše, Merkur a Měsíc. Z tohoto uspořádání vyšli staří kabalisté při přiřazování čísel k jednotlivým planetám: *Trojka* byla přiřazena Saturnu, *čtyřka* Jupiteru, *pětka* Marsu, *šestka* Slunci, *sedmička* Venuši, *osmička* Merkuru a *devítka* Měsíci; *jednička*, která neměla původně žádnou planetární korespondenci, byla později přiřazena Slunci, stejně tak *dvojka*, odpovídající původně sféře zvěrokruhu, byla později prisouzena Měsíci. (Dvě posledně jmenovaná tělesa – Slunce a Měsíc –, která dnes nejsou vnímána jako planety, byla již v dobách antiky oddělována od ostatních planet jako světelné zdroje, nesla společný název *luminaria*, tj. světla, a každému z nich se přiřazovala dvě čísla, jedno liché, pozitivní, a jedno sudé, negativní.) V astrologii existovala i jiná přiřazení čísel k planetám, např.: 1 – Slunce, 2 – Měsíc, 3 – Jupiter, 4 – Slunce, 5 – Merkur, 6 – Venuše, 7 – Měsíc, 8

– Saturn, 9 – Mars. Po objevech planet za oběžnou drahou Saturnu se začala prosazovat i tato spojení: 1 – Slunce, 2 – Měsíc (někdy i Neptun), 3 – Jupiter, 4 – Uran, 5 – Merkur, 6 – Venuše, 7 – Neptun, 8 – Satum, 9 – Mars a Pluto.

4	9	2
3	5	7
8	1	6

Saturnův čtverec

ד	ט	ב
ג	ה	ז
ח	א	ו

Saturnův čtverec v hebrejštině

Při konstrukcích magických planetárních čtverců, vycházejících z kabalistických planetárních korespondencí, se postupovalo takto: Saturnův čtverec představoval uspořádání devíti čísel (3 x 3 = 9), Jupiterův čtverec byl sestaven ze šestnácti čísel (4 x 4 = 16), Marsův

z dvaceti pěti ($5 \times 5 = 25$) atd. Čísla magického čtverce byla uspořádána tak, aby součet čísel v každé horizontální, vertikální a diagonální linii byl vždy stejný (pokud tato podmínka nebyla splněna, jednalo se o tzv. *polomagický čtverec*). Tak například součet čísel v každé linii Saturnova čtverce dává číslo 15. Jde o jedno z magických čísel Saturnu, k nimž patří také trojka, číslo planety, devítka, počet polí ve čtverci, a číslo 45, součet všech čísel ve čtverci. Stejně byla odvozena také magická čísla ostatních planet: Jupiter – 4, 16, 34 a 136, Mars – 5, 25, 65 a 325, Slunce – 6, 36, 111 a 666, Venuše – 7, 49, 175 a 1225, Merkur – 8, 64, 260 a 2080, Měsíc – 9, 81, 369 a 3321. (V numerologii bývají čísla planet často spojována s osobními čísly, nejčastěji s osudovými nebo charakteristickými čísly.)

Nejznámější z magických planetárních čtverců je Saturnův čtverec, jehož polomagická verze slouží v moderní numerologii k určování povah a osudů podle dat narození a číselných hodnot jmen. Saturnův čtverec je sestaven z devíti základních čísel. Jde o čísla, s nimiž většina moderních numerologických systémů pracuje nejčastěji. V číselné symbolice však hrají důležitou roli také čísla 10 až 22, označovaná jako *mezisoučty* nebo také jako *vedlejší čísla*. S tradičními významy základních čísel 1 až 9 a čísel 10 až 22 se seznámíme na následujících stránkách. V dalších částech knihy se pak budeme zabývat významy jmenných, vnitřních, vnějších, aktivních a dědičných čísel, dále významy mezisoučtů, čísel dnů narození a osudových čísel. Budeme se také věnovat zkoumání zdraví, hledání vhodného povolání a určování partnerských vztahů podle čísel. V části věnované předvídaní budoucnosti probereme devítileté cykly a významy životních čísel, zjišťování osudových roků a předvídaní budoucnosti podle cyklických čísel a tarotových karet. Ukážeme si také, jak se v numerologii vyhledávají příznivé dny a šťastná čísla.

Čísla 1 až 9

Číslo 1: Pýthagorovská teorie o matematické podstatě světa ztotožnila jedničku (monádu) s geometrickým bodem, matematickým „semenem“, z něhož povstal svět. Monády byly pokládány za nejmenší, dále nedělitelné jednotky, které představovaly základní stavební kameny vesmíru, prvky bytí, základy všeho jsoucího. Jednička označuje prvotní jednotu, z níž povstala mnohost, platí za základ všech ostatních čísel a obsahuje souhrn všech možností. Stala se symbolem absolutna, prvotní jednoty, prvního jsoucna, první příčiny, prvního hybatele, božského tvůrce, skryté inteligence, počátku vesmíru a středu světa. Ve většině kultur byla přiřazena Bohu Stvořiteli a jeho atributům. V kabale je spojena s pojmem En Sof, který označuje kabalistické absolutno, Boha v sobě, čisté jsoucno, neomezené, nekonečné, věčné a dokonalé, prastrukturu bytí, prazáklad, v němž má vše své kořeny a z nějž vše vychází a plyne. Na En Sof navazuje sefírotický strom stvoření, kabalistický Illán. Jednička symbolizuje také první ze čtyř světů kabalistické kosmologie, Aciluth, svět archetypálních emanací. V Číně se jednička vztahuje k silám jin a jang, dvěma polárními projevy „nejvyššího počátku“ (taa), které svým vzájemným působením vytvořily celý vesmír. Jednička zde reprezentuje princip jang, který je mužský, aktivní, kreativní, světlý a tvrdý. V západních kulturách platí jednička za číslo nebeské, mužské, aktivní, pozitivní a příznivé. Označuje to, co je pokládáno za dobré, silné, pravé atd.

Jednička symbolizuje jedinečnost, dokonalost, vládu, moc, vůdcovství, soběstačnost, nezávislost, sebevědomí, hrdost, lidské ego, individualismus, osobní potenciál a identitu, mužskou energii, duševní činnost, tvůrčí sílu, aktivitu, dynamismus, elán, originalitu, průkopnického ducha, vynalézavost, cílevědomost, ctižádostivost, podnikavost, silnou vůli, rozhodnost a bojovnost. Ohlašuje začátek

cyklu, počáteční impuls, první popud, výchozí bod nějaké aktivity, zahájení tvorby, čas obnovy, regenerace a nových začátků. Slibuje příznivé změny, štěstí, úspěch a slávu. Na negativní úrovni však může znamenat také osamělost úspěchu, izolaci a samotu.

V kabale odpovídá jednička nejvyšší sefíra Kether (Koruna) a Slunce, v hebrejské abecedě písmeno „alef“, v tarotu Mág (Kejklíř).

Číslo 2: Spojením dvou bodů lze vytvořit přímku, kterou pythagorovci ztotožnili s dvojkou (dyádou). Ta představovala rozdělení jedničky do dvou protikladných sil jako podmínku vzniku a růstu nového. Značí rozdělení a opětovné spojení, dělení a rozmnožování, vznikání a vývoj jako důsledek vzájemného působení protikladných sil. Symbolizuje páry protikladů: oplodňující a oplodňované, mužské a ženské, aktivní a pasivní, kladné a záporné, pozitivní a negativní, dobré a zlé, světlé a tmavé, měkké a tvrdé, živé a mrtvé atd. Představuje také spojení muže a ženy, akt plození. V kabale zastupuje svět Berijah, svět tvoření, druhý ze čtyř světů kabalistické kosmologie. Kabala ji spojuje také s biblickou Evou, oddělenou od prvotního androgyna Adama, s nímž původně tvořila jedinou bytost. Byla jí rovněž přiřazena bohyně Éset (řec. Ísis), družka bájného egyptského krále Usírea (řec. Osírida), který byl uctíván jako bůh Slunce. Dvojka se stala symbolem duality, polarity, jinakosti, rozdílnosti a mnohosti. Stala se také symbolem hříchu vzešlého z prvotního dobra, číslem zla a ďábla, který je zobrazován s dvěma rohy a jehož znakem jsou vidle s dvěma hroty. Značí konflikty protikladných sil a také snahu o jejich smíření, úsilí o dosažení sjednocení, harmonie a stability. Z dvojice polárních sil jin a jang zastupuje princip jin, který je ženský, pasivní, receptivní, tmavý a měkký. V západních kulturách platí za číslo pozemské, ženské, negativní a neblahé. Označuje vše

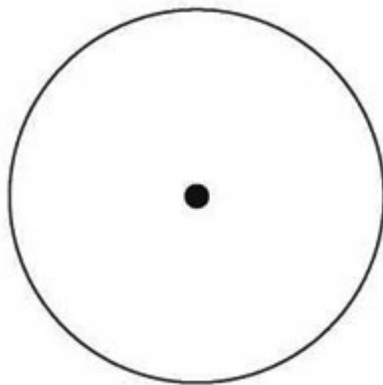
proměnlivé, pomíjivé a dočasné.

Dvojka zastupuje ženskou energii, umírněnost, citlivost, skromnost, dobrosrdečnost, soucitnost, ale i pasivitu, slabost, přecitlivělost, rozpolcenost, pochybovačnost, kolísavost, nepevnost, nerozhodnost, receptivitu, poddajnost, podřízenost a poslušnost. Ohlašuje vnesení dalšího prvku do určité situace. Může přinést opozici, rozpory, spory, konflikty, nesvornost, nepřátelství, tajnosti, spolky, skryté úmysly, problémy v oblasti citů, odloučení, rozchody, náhlé změny, krizové situace, osudové zvraty a pohnuté události. Může však také znamenat ukončení rivality, dosažení kompromisu, usmíření, spolupráci, navázání přátelství, lásky a partnerství.

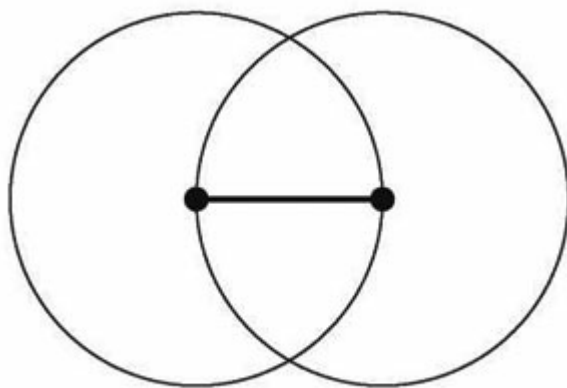
V kabale odpovídá dvojce sefíra Chokmach (Moudrost), zvěrokruh a Měsíc, v hebrejské abecedě písmeno „beth“, v tarotu Velekněžka (Papežka).

Číslo 3: Spojením tří bodů vzniká trojúhelník, který pythagorovci ztotožnili s trojkou (triádou). Pythagorovci pokládali trojúhelníky za stavební kameny prvků (ohně, vzduchu, vody a země), o nichž věřili, že je z nich složen svět. Tak například čtyři rovnostranné trojúhelníky tvoří jehlan (tetraedr), který byl ztotožněn s prvkem ohně. Trojka označuje ucelenost a uzavřený cyklus: překonání duality tvůrčím aktem, dílčí završení, vytvoření první struktury a počátek dalšího růstu a vývoje. Zastupuje třetí z kabalistických světů, Jecirah, svět utváření. Představuje svět a lidstvo jako výsledek spojení činného a trpného. Symbolizuje třetí přirozenost jednoty, trojjedinnost boží (Otec, Syn a Duch svátý). Jejím grafickým vyjádřením je také rovnoramenný trojúhelník s okem uprostřed, který je v křesťanské tradici symbolem vševědoucího Boha. Je také číslem božských triád. Tak například ve starém Babylóně tvořila triádu astrální božstva Šamaš (Slunce), Sin (Měsíc) a Ištar (Venuše), v Egyptě Éset, Usíre a Hór, v Indii

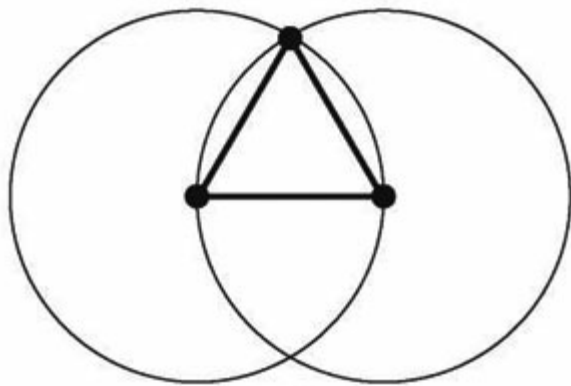
Brahmá (Stvořitel), Višnu (Udržovatel) a Šiva (Ničitel). Trojka značí také trojnost hmoty (pevné, tekuté, plynné), světa (nebe, země, peklo), prostoru (délka, šířka, výška), dění (počátek, střed, konec; minulost, přítomnost, budoucnost), člověka (duše, duch, tělo; mysl, vůle, cítění; myšlenky, slova, činy), ženství (panna, matka, stařena), rodiny (otec, matka a dítě) a lidské existence (život, smrt, znovuzrození; zrození, život, smrt). Označuje také tři hlavní měsíční fáze (dorůstající Měsíc, úplňk a ubývající Měsíc) a bývá spojována s lunárními božstvy, zobrazovanými často se třemi hlavami. Platí za číslo obojaké – božské i lidské, mužské i ženské.



Monáda



Dyáda



Triáda

Trojka symbolizuje kreativitu, originalitu, fyzickou i mentální aktivitu, iniciativu, energičnost, optimismus, veselost, radost ze života, smysl pro krásu a umění a zálibu v pohodlí. Ohlašuje počáteční naplnění nějaké myšlenky, příznivý vývoj v citové oblasti a také ve finančních a obchodních záležitostech. Signalizuje dosažení dílčího cíle a položení základů pro další vývoj a růst. Je příslibem úspěchu, štěstí, popularity a slávy. Může také ohlašovat zasnuby, uzavření manželství nebo narození dítěte.

V kabale odpovídá trojce sefíra Binah (Rozum) a planeta Saturn, v hebrejské abecedě písmeno „gimel“, v tarotu Císařovna.

Číslo 4: Pýthagorovská čtyřka (tetráda) odpovídala čtverci, představujícímu spojem čtyř bodů. Šest čtverců tvoří krychli, kterou pýthagorovci ztotožnili s prvkem země. Čtyřka se tudíž stala symbolem materiálního světa. V kabalistické kosmologii zastupuje svět Assijah, svět hmoty a činů. Představuje manifestaci Boha ve viditelném světě a symbolizuje také čas, který platí za čtvrtou dimenzi. Jako součet $1 + 3$ vyjadřuje spojení potenciálu jedničky a tvořivosti trojky. Je také číslem kvadratického dělení světa, člověka a času. Západní tradice zná čtyři základní elementy (ohně, vzduch, voda, země), čtyři základní barvy, čtyři světové strany, čtyři končetiny lidského těla, čtyři tělesné šťávy, čtyři chutě, čtyři druhy